

JENNY

2010 VAR I MÅNGA AVSEENDEN ett väldigt normalt år. För Robert blev det ett år han skulle komma ihåg länge. Det var då han mötte Jenny.

Aj! Det man inte har i huvudet ... Just ute på gatan fick Robert vända om och gå upp på kontoret igen och hämta prospektet han glömt. Ute på gatan igen gjorde han en idiotkoll att han nu hade allt med sig som han behövde för sitt möte.

»Robert?» Han tittade upp. Framför honom stod en vacker ung kvinna, som verkade känna honom.

»Ja. Hej.» Han försökte att inte låtsas om att han inte visste vem hon var medan hans hjärna körde känna-igen-henne-programmet. Jenny! Från gymnasiet i Sandviken. Hon hade gått i samma årskurs men i en parallellklass.

»Kul att se dig.»

»Säger detsamma, Jenny. Bor du kvar i Sandviken?»

»Ja, fast jag har just fått ett nytt jobb här men har inte hittat någonstans att bo ännu.»

»Tyvärr alltför vanligt. Jag är just på väg till en klient, men kanske du har tid för lunch någon dag?» Robert kände behovet av lite kvinnokontakt, kanske till och med en chans till romantik, det hade varit dåligt med tid för det på sista tiden.

»Gärna.»

»Ta mitt kort och hör av dig när du har tid och lust.»

Hon ringde honom redan samma kväll. De kom överens om att äta lunch två dagar senare. Han föreslog Riche, det kunde nog imponera på henne.

Lunchen blev trevlig. Maten var god, torskrygg med god sås och potatis. Deras samtal flöt på och de upptäckte snabbt det gemensamma intresset för musik. Hon var oroad för sin bostads-situation, det var tydligt. Han tänkte efter. Extrarummet, det han kallade musikrummet kunde han ju faktiskt erbjuda sig att låta henne bo i tills hon hittade något annat. Det kunde ju också innebära en möjlighet att lära känna henne bättre. Billigt sätt att skaffa en brud skulle säkert Markus, en av killarna i grabbgänget ha sagt, inga dyra middagar för att få kontakt.

»Du skulle kunna få disponera ett rum i min lägenhet som i princip står tomt tills du hittar någon bra lägenhet.» Hon såg förvånat på honom, det kom kanske lite oväntat att en man hon visserligen känt till länge men inte kände kom med ett sådant erbjudande. Men hon bestämde sig snabbt. Hon kände att hon litade på Robert och såg hans förslag som ett bättre alternativ än att ge sig ut i andrahandsjungeln som hon hört så många avskräckande exempel från.

»Blir det hög hyra?» Hon log mot honom. Han skrattade till lite.

»Nja, blir det bara några veckor eller någon månad behöver du inte tänka på det.» Resten av lunchen kom att ägnas åt praktiska detaljer kring hennes inflyttning. Han kunde göra plats för hennes kläder i en garderob. Två kylskåp fanns så han kunde tömma ett av dem och låta henne nyttja det.

»Då behöver du inte sätta namnetiketter på yoghurten och ketchupen.» De skrattade tillsammans.

»Och badrumsdisciplinen ska vi väl också kunna upprätthålla. Det finns två toaletter och på extratoaletten finns det förstås också tvättställ och ett litet badrumsskåp.» Robert var lite överraskad hur lätt de hade att komma överens om allt i en situation som måste vara minst lika ovanlig för henne som för honom.

En vecka senare flyttade hon in och Robert bjöd på middag. Sillbullar och korintsås som han hade köpt i fiskaffären på Götgatan.

Sedan de pratat om sina respektive arbeten, Roberts som investeringsrådgivare för rika privatpersoner och hennes nya jobb som skolkurator, gled samtalen snabbt in på deras uppväxt och bakgrunder. Förmodligen insåg de intuitivt att de borde känna varandra bättre när de åtminstone för en kort period skulle bo så nära varandra. Visserligen inte i en romantisk relation men i alla fall.

»Du kommer från Kungsgården eller hur?» Hon nickade.

»Ja, pappa och mamma flyttade dit när de gifte sig. De fick tag på ett hus till hyfsat pris i Flyktsbacka och där bor dom kvar fortfarande. Pappa kör lastbil och mamma jobbar på Coop. Working class heroes. Men du växte upp i Hedgrind, eller hur. Det är ju Sandvikens Djursholm eller Saltsjöbaden.»

»Ja, vi hade det bra. Pappa är disponent på järnverket. Han föddes i Sandviken, men hans pappa, farfar alltså, hade invandrat från Italien. Det är därför jag heter Russo. Mamma kommer från Dalarna, Siljansnäs. Det var hon som ville att jag skulle heta Robert och inte Roberto som pappa tydligen föreslog.»

»Vi var ju tre tjejer som höll ihop i gymnasiet och vi träffas fortfarande regelbundet fast vi bor på olika håll. Malin, Josefine och jag. Vi kallade oss de tre musketörskorna och försökte leva efter våra litterära förebilders valspråk, 'en för alla, alla för en'. Vi brukade kalla dig pojken som var född med silversked i mun, eftersom du verkade ha allt: pengar förstås, kunde de sociala koderna, hade tjejtycke och verkade få bra betyg utan att anstränga dig.»

»Nja, det sistnämnda var definitivt inte riktigt. Jag jobbade faktiskt hårt, men mina föräldrar ställde också upp och skaffade privatlärare när det behövdes och betalade ett par språkresor på somrarna, både Brighton och Paris. Det hjälpte mig att få ihop poäng så jag kom in på Handels sedan.»

»Ni var också ett gäng killar som höll ihop eller hur, Klas var väl en av dem?»

»Stämmer. Klas, Jonas, Markus, Martin och jag. Martin har flyttat till Oslo för ett toppjobb så honom ser vi inte så ofta, men

vi andra fyra träffas regelbundet. Kan bli lite grabbigt ibland, men det är en slags trygghet också i ett gäng. Det är väl så för er tre också?»

»Visst. Även med bra relationer till sina föräldrar behöver man nära vänner som man kan dela alla bekymmer och glädjeämnen med.»

Redan efter den första kvällen visste de att deras tillfälliga sammanboende skulle fungera bra. Robert tänkte att den romantik han lite löst hade föreställt sig skulle kunna uppstå kanske inte var så trolig. Men vad gjorde det, att få en ny tjejkompis var ju bara trevligt.

Så blev det också och när Jenny tre veckor senare berättade att hon hittat en liten bostadsrätt söder som stan för ett rimligt pris kändes det nästan lite vemodigt för Robert att tänka sig att han snart inte skulle ha någon inneboende. Han förstod också på Jenny att det kändes likadant för henne. Så de skulle ha skiljts som goda vänner, när Jenny flyttade ut om det inte varit för två telefonsamtal den sista fredagen Jenny bodde hos honom.

De var bägge på väg ut, Jenny skulle träffa en arbetskamrat och Robert äta en representationsmiddag med en kund på Grill. De kom överens om att ta ett glas vin innan de försvann var och en åt sitt håll. En Amarone blev det, ett vin som han lärt sig tycka om under en sommar i Toscana. Under deras avslappnade småprat kom först ett samtal till Jennys mobil.

»Men va synd, det får bli en annan gång då. Krya på dig!» hörde han henne säga.

»Tråkigt, jag tjuvlyssnade inte, men kunde inte undgå att höra att det lät som din kompis ställde in.»

»Ja, sjukt barn. Jag får väl roa mej med Doobidoo och ett glas vin, kanske ska hämta upp en pizza från pizzerian nere på hörnet.» Då ringde Roberts telefon också. Det var hans kund, som ställde in middagen. Illamående var skälet, måste kommit plötsligt, tänkte Robert.

»Vi får beställa upp två pizzor, det blir hemmakväll för mig också. Vad vill du ha för sort, jag kan kila ner och köpa?» När Jenny hade bestämt sig för en Hawaii hoppade han i sina sneakers och bad henne duka medan han gick ner och handlade.

»Det var ett tag sen, Robert.»

»Ja, tyvärr, har blivit mycket uteätande på sista tiden, men nu ska det bli gott med en av dina fina pizzor. Ja, jag vill ha två, en oxfilé till mig och en Hawaii till en kompis.»

»Mm, kvinnlig kompis på fredagskvällen?» Mauro blinkade och log och Robert log tillbaka utan att säga något.

Han läste en kvinnotidning, Amelia, medan han väntade. »Den nya träningstrenden: yoga», stod det på framsidan. Han bläddrade fram artikeln och såg en vacker blondin i tights stå i kroppsställningar som verkade mer eller mindre otroliga. Knapast något för honom, springa på löpband och träna styrka i maskinerna på SATS var mera hans grej. Men man ska ju aldrig säga aldrig, tänkte han. En av hans kollegor hade börjat träna yoga, mest för att hans flickvän släpat med honom troligen.

Han fick sina pizzor och gick upp till lägenheten igen. Jenny hade dukat fint under tiden.

»En draja före pizzan kanske?» Hon nickade och han blandade snabbt till två drinkar i shakern. Tre isbitar först, sedan Bombaygin och sedan hans special: en blandning av torr och söt Martini. Han hällde upp och räckte Jenny ett av glasen, innan han tog sitt eget.

»Skål. För en riktig Svensson-hemmakväll.» Hon skålade och skrattade åt hans skämt.

»Vi kanske skulle haft räkor och baguette då. Men pizza och vitkålssallad är mycket OK också, särskilt med Dry Martini före och gott rött vin till pizzan.» Pizzorna smakade bra, det var de helt överens om och vinflaskan tömdes i lagom takt. Doobidoo blev det också. De var överens om att, oavsett om man var en Svensson eller inte, var det ett trevligt program att slappna av till

efter en arbetsvecka. Lasse Kronér var charmig och med musikaliska gäster som visade sig från sin bästa sida i de olika lekarna gick programtimmen snabbt. När programmet var slut var de överens om att det fick räcka med TV för kvällen.

Robert tog fram en flaska vin till och hällde upp först i Jennys glas och sedan i sitt eget.

»Vad skulle Svenssons ha gjort nu?» Han tittade lite förvånat på henne, vad menade hon? Utan att tänka ut något svar flyttade han närmare och såg hela tiden in i hennes ögon. Hon såg in i hans. Det var ett ögonblick bortom alla ord och tankar. De kysstes, och kysstes en gång till ... och en gång till.

Tio minuter senare. Ett spår av kläder och sedan underkläder visade vart de tagit vägen. Eventuellt lyssnande grannar behövde inte tvivla på vad de sysslade med.

Så började en ny kärlekssaga. En sådan kan, beroende på vem som ser den, vara det underbaraste som hänt en människa – eller banalt som blodpudding. För Robert och Jenny var det uppenbarligen det första alternativet. Fastän deras liv på ytan fortgick som vanligt var de inombords två nya individer eller kanske en Jennyrobert eller Robertjenny sammanfogade som siamesiska tvillingar. Ibland sken deras olika sociala bakgrunder igenom. Som när de gick på sin första fest tillsammans.

Taxidörren slog igen med en distinkt duns. Typiskt Mercedesljud tänkte Robert. Nuförtiden lämnar inte bilfabrikanterna något åt slumpen, t o m stänga-dörren-ljudet skall spegla imagen och varumärket. Han såg på Jenny som just stigit ur bilen, under den där grå kappan hade hon sin lilla svarta som framhävde hennes kropp och hennes frissa hade gjort underverk med uppsättningen av hennes mörkblonda hår. Det var inte svårt för honom att förstå varför han fallit för henne. Han såg upp mot den magnifika villan, eller snarare herrgården, med diskret belyst fasad. Han gick vid hennes sida på den sandstensbelagda gången mot huset, oroligt fladdrande marschaller kantade gången. Fladdrade

litet som fjärlarna som definitivt flög runt i hans mage. Även om han i sin vardag rörde sig i välsituerade kretsar var det här ändå ett snäpp över. Ågaren till huset var dr H, en affärsman man såg valsa runt inte bara i affärspressen utan även i skvallerpressen, Nobelfester, teaterpremiärer och liknande evenemang. Också i kvällspressen skrevs det om honom då och då: han var ju ingen riktig doktor så när han med en liten donation till en landsortshögskola med njugga anslag fick ett hedersdoktorat så uppmärksammade först Aftonbladet det. Han var nog ingen riktig affärsman heller i de etablerade finanskretsarna med fina anor, snarare en gam som levde på de kadaver de lämnade efter sig. Han köpte nedkörda företag, sålde delar av dem, sparkade folk och hade på så sätt byggt upp en enligt uppgift ansenlig förmögenhet. Själv såg han nog på sig själv som en trouble-shooter, en riktig affärsman som skulle kunna sälja sand till ökeninnevånare.

De var framme vid porten och ringde på. En medelålders kvinna i svartvit servitrisuniform öppnade, önskade dem välkomna och bad om deras ytterkläder som hon hängde i en garderob i hallen och just som hon tagit kläderna dök värdinnan med osviklig timing leende upp. Det var hon som var orsaken till att de var här ikväll: Jenny hade träffat henne på en spawekend och de hade uppenbarligen bondat omedelbart. Nu kindpussades de men han nöjde sig med en neutral och korrekt handhälsning när värdinnan vände sig mot honom. Hon lotsade dem in i ett intilliggande rum där flera gäster redan minglade med sina martignilas. Han och Jenny gick runt och hälsade, alla verkade avspänt trevliga och konverserade utan ansträngning. När han tagit några munnar ur sin martini slappnade han också av. Det här blir nog uthärdligt, tänkte han leende.

Så var det dags för maten. När de slagit sig ner vid sina diskret utmärkta platser noterade han att de var sju par och till sin bordsdam fick han en kvinna som måste vara en av de yngre i sällskapet, förmodligen gift med H:s unge assistent som han bytt

några ord med vid minglet. De var genast på samma nivå och kom på flera gemensamma intressen, träning, musik och så vidare. Förrättssoppan var delikat liksom det vita vinet till. Varmrätten likaså med amarone-vin. När sällskapet inväntade desserten var stämningen hög och glättig. Just när han frågat sin bordsdam hur hon bedrev sin gymträning hörde han att Jenny, som placerats på H:s högra sida, nämnde Mbolu. Det var en gruva i Kongo som H hade övertagit av en av de finare finansfamiljerna, som diskret lämnat den efter dålig publicitet på grund av återkommande proteststrejker bland gruvarbetarna. För en dryg vecka sedan hade tre arbetare, vissa källor hävdade flera, skjutits av företagets inhyrda vakter när de försökte blockera leveranser till och från gruvan. Han blev kall inombords: Jenny borde väl begripa att man inte tog upp ett sånt ämne vid en middag i kindpussarland i en flott Djursholmsvillan särskilt inte som värden var ägaren av gruvan. Samtidigt som han försökte att oberört fortsätta samtalet med sin bordsdam om vilka träningsmetoder som var effektivast hörde han hur H med lätt ton svarade Jenny. Rösten var artig men det var inte svårt att höra iskylan bakom: »Det här är ju mycket tragiskt, men är trots allt bevakningsbolagets ansvar.» Byt ämne nu ville han skrika till Jenny, men hon fortsatte och han kunde höra henne säga med hög och ansträngd röst: »Det är ju mord och Ditt företag är skyldigt till dem!«

Nu insåg även Jenny att hon grovt trampat över gränsen för konvensansen, när det blev dödstyst runt bordet och alla tidigare leenden var som bortblåsta från allas ansikten som nu var vända mot henne. Hon blev kritvit och ögonen hade en desperation han aldrig sett. Efter ett kort ögonblick som för honom verkade som en evighet hörde han henne väsa: »Vi går» och nästan sprang mot utgången. Han mumlade ett tack-för-en-trevlig-kväll till sin bordsdam och gick skyndsamt efter Jenny. När han lämnat rummet kunde han höra att konversationen sakta tagit fart igen, nästan som om inget hänt. Så går det till i Djursholm, tänkte han.

Han tog sin ytterrock och skyndade ikapp Jenny som redan var ute på stengången.

»Ring efter en taxi» ropade hon högt och han plockade upp mobilen. Fanns det taxi här i närheten nu, tänkte han tveksamt, men när nöden är som störst är hjälpen närmast: telefonisten lovade en bil inom två minuter. De gick tigande och utan att se på varann ned till vägen. Och taxin kom som aviserat. När de klivit in i baksätet och han givit chauffören adressen tittade han försiktigt på Jenny bredvid sig. Han hade väntat sig ett ansikte som ett stort åskmoln, istället fick han ett varmt solskensleende från henne. Kvällen skulle nog kunna få en happy end trots allt! Och så blev det.

De höll sin kärlek för sig själva. Visst, de berättade för sina respektive vänner att de träffat någon som betydde mycket. Men när de sågs var de ensamma. De invigde varandra i sina intressen. Det blev som en tennismatch, skillnaden var att deras »slag» inte var avsedda att döda bollen utan att möjliggöra för den andre att presentera något som låg honom nära om hjärtat. Jenny fick Robert att gå med på teatern. De såg både moderna och klassiska pjäser. Roberts kulturkonsumtion var inriktad på film och musik, levande eller via ljudmedia. Nu började han förstå charmen med teater. Skådespelarna stod där framför publiken, utan skyddsnet ... och de levererade. De satt alltid på parkett så nära att de kunde inbilla sig att de hade ögonkontakt med aktörerna. När de summerade sina intryck framstod ett klart mönster. Robert koncentrerade sig mer på vad som skett i olika scener, medan Jenny mer noterade rollfigurernas känslor och psyken. Och de tog intryck av varandras olika fokusering.

Robert tog Jenny med på hårdrockskonsert på Stadion, Iron Maiden. Det var inte precis hennes favoritmusik och hon tyckte volymen var för hög. Robert hade dock varit förutseende och köpt öronproppar på apoteket. Med dom i öronen och efter en stunds tillvänjning till musiken började Jenny tycka att den fak-

tiskt var bra. Musikerna var medelålders men verkligen scenvana och charmiga. Sångaren Bruce jobbade hårt och studsade som en gummiboll på scenen. Och när den populära Run to the hills kom hade gruppen vunnit över Jenny på sin sida.

Hon kontrade med att ta med Robert på en zumba-klass på det gym, Saga, vid Mariatorget där hon börjat träna efter sin flytt till Stockholm. I hemstaden hade hon redan hunnit träna zumba i tre terminer. Robert var lite nervös när de gick in i träningslokalen.

»Du får stå nära mig och hålla handen.»

Så Jenny som annars brukade stå långt fram för att se instruktörens rörelser och höra vad hon gav för instruktioner gick med på att stå längst bak bredvid honom. Instruktören hade troligen sina rötter i ett latinamerikanskt land noterade Robert och när klassen startade och han såg hennes sköna mjuka rörelsemönster var han övertygad om att det var så. Snabba höfter och fötter rörde sig helt i takt med de sugande rytmerna. Först en långsam salsa, han hängde hyfsat med på grundstegen. Musiken gillade han ju även om han aldrig hade försökt dansa till den förut. Sedan ökade hon på tempot och det blev andra danser, pachanga, bachata, merengue. Robert och Jenny tittade på varann ibland och skrattade tillsammans. Han hoppades att det inte var åt hans tafatta försök att släppa loss höfterna som hon skrattade.

Efteråt gick de på konditori Chic vid Mariatorget.

»Det var svettigt och roligt och Ariana var verkligen en inspirerande tjej. Jag hoppas att du inte skrattade åt mina ansträngningar att hänga med.»

»Nej, verkligen inte. Jag hoppas du följer med flera gånger.»

»Vi får väl se. Just nu känns det så. Rytmerna och musiken rusar fortfarande runt i mitt huvud. Quiere salsa!»

Allt gick så fort för dem att de, åtminstone Jenny, började fråga sig vad som hade hänt. En kväll satt de på en restaurang efter att ha varit på bio.

»Har vi blivit fartblinda?» Jenny såg allvarligt på Robert som såg lite frågande på henne.

»Vad menar du?»

»Bara att det känts som vårt förhållande utvecklats så fort. Jag har bara ett längre förhållande bakom mig. Och det var helt anorlunda. Det var mycket velande fram och tillbaka i början och när vi väl bestämt oss började det kännas lite slentrianmässigt. Mycket vardag och för lite fest.»

»Jag förstår vad du menar, men jag tror vi har koll på vad som sker.»

»Det tror jag också.» De log mot varandra. De trodde på varandra.

Så kanske var det logiskt att de redan efter två månader började tala om bröllop. De skojade om sin konstiga väg till det planerade bröllopet. De hade bott ihop utan att ha en romantisk relation och flyttat isär som blixtförälskade och nu skulle de hinna gifta sig utan att ha flyttat ihop igen. Men de såg bägge fördelarna med att tills vidare ha varsin liten ö att dra sig tillbaka till från sina gemensamma seglatser på kärlekens oceaner. Och de avslutade varje dag med att talas vid i telefon. Det blev som om de vid dessa samtal uppövade sin känslighet för det de hörde från den andre precis som blinda tvingas öva sin hörsel som kompensation för ögon som inte fungerar.

Senare skulle dock Robert komma att fråga sig, om han inte hade fått en vink om vad som skulle hända.